

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. A. Ž.**, zast. JUDr. Zdeňkem Juřinou, advokátem, se sídlem Daškova 3088, 143 00 Praha 4, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, Křížová 25, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2003, č. j. 47 Ca 227/99 - 100,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 2. 8. 1999. Tímto rozhodnutím byl stěžovateli podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/95. Sb.“), odňat plný invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku lékaře Pražské správy sociálního zabezpečení v Praze 5 (ze dne 15. 7. 1999) míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti činila toliko 45%, tedy neodpovídala plné invaliditě, ale jen invaliditě částečné.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel včas opravný prostředek (odvolání), ve kterém vyjádřil nesouhlas s odnětím plného invalidního důchodu. Zejména uvedl, že při kardiologické prohlídce ve FN nemocnici M. mu byly vyšetřeny provedené bypassy a zjištěno, že jsou dobře průchodné, avšak i přes tento dobrý výsledek se jeho zdravotní stav nezlepšil, naopak je horší než tomu bylo v době, kdy byl uznán plně invalidní. Stěžovatel dále zejména zpochybnil zjištění posudkového lékaře, že v mezidobí od uznání plné invalidity došlo ke změně poklesu schopnosti jeho soustavné výdělečné činnosti v rozsahu 25%. Rovněž tak uvedl, že zotavování organismu se prodlužuje; stejně tak uvedl,

že je v důsledku odebráním důchodu pod stálým psychickým tlakem. Požadoval vydání nového rozhodnutí, ve kterém mu bude přiznán plný invalidní důchod.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 4. 2000, č. j. 47 Ca 227/99 - 34 potvrdil přezkoumávané rozhodnutí, vycházel při tom z posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále také „MPSV“) ze dne 21. 12. 1999, z jeho doplnění ze dne 7. 2. 2000 a následného doplnění ze dne 31. 3. 2000.

Stěžovatel se proti tomuto rozsudku odvolal a Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, napadený rozsudek usnesením sp. zn. 2 Cao 172/2000, ze dne 5. 12. 2000, zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. Odvolací soud přitom uložil Městskému soudu v Praze doplnit posudky Posudkové komise MPSV. Především Vrchní soud v Praze zdůraznil, že posudky Posudkové komise MPSV nepokládá za přesvědčivé, zejména pokud jde o posudkem komisí konstatovanou stabilizaci navrhovatelova zdravotního stavu, a konkrétně uvedl, v čem spatřuje pochybnosti o závěru této komise o tom, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je stabilizovaný. Zavázal Městský soud v Praze k tomu, aby požádal Posudkovou komisi MPSV (pracoviště v Praze 2), aby svůj posudek doplnila, a to tak, že by měla nejdříve vysvětlit, zda setrvává na svém závěru o stabilizaci navrhovatelova zdravotního stavu, a poté aby rovněž uvedla, z jakého důvodu nelze intenzitu navrhovatelova zdravotního postižení hodnotit na horní hranici ve zvolené položce uvedeného rozpětí. Poté zavázal soud k tomu, aby po provedení tohoto důkazu zvážil, zda nebude nutné provést i navrhovatelem požadovaný posudek z oboru kardiologie. V této souvislosti poukázal na Nález Ústavního soudu II. ÚS 92/95.

Městský soud v Praze následně vyžádal doplnění posudku od Posudkové komise MPSV v Praze 2. Stěžovatel po seznámení s doplňujícím posudkem trval na tom, aby byl posouzen ještě znalcem z oboru kardiologie. Souhlasil s tím, aby soud vyžádal posudek od znaleckého kolektivu - Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze, kde členem znaleckého kolektivu bude kardiolog. Posudková komise MPSV a stejně tak označený kolektiv znalců dospěly k závěru, že se u stěžovatele jedná o významnou stabilizaci jeho zdravotního stavu po provedené srdeční operaci, přičemž míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele byla ohodnocena 50% (z rozmezí 35 - 60 % stanovených v kapitole IX, oddíl A, položka 9, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/95 Sb.).

Městský soud v Praze po výše popsáném doplnění dokazování napadeným rozsudkem žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel včas kasační stížnost, ve které zejména namítal, že doplnění řízení (posudků) neodstranilo pochybnosti o dobré stabilizaci zdravotního stavu a poklesu míry jeho pracovní schopnosti, jak to uložil odvolací soud. Dále pak zejména namítal, že Městský soud v Praze se nezabýval námitkami stěžovatele z 6. 5. 2003 směřujícími proti posudku kolektivu znalců; posudek znalců podle stěžovatele dále neobsahuje ani náležitosti stanovené zákonem o znalcích a nelze jej hodnotit jako důkaz. Stejně tak namítal, že posudek byl sestaven pouze z vybraných písemných podkladů, bez současného vyšetření stěžovatele; nebyl hodnocen skutečný stav za celé rozhodné období. Posudky podle stěžovatele nebraly v potaz doporučení odvolacího soudu, který poukázal na absenci závěrů zátěžového testu, a nevzaly v potaz zprávu odd. nukleární medicíny nemocnice na H., které vyvracejí dobrou stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele. Konečně pak stěžovatel namítal, že do posudků byly zahrnuty jen ty informace vyznívající ve prospěch

žalovaného správního orgánu, a namítl, že je zde určitá pochybnost o nepodjatosti vůči stěžovateli, když znalecký posudek byl zpracován administrativní metodou, aniž znalci hledali příčiny jeho skutečného zdravotního stavu.

Na základě výše uvedených námitek pak navrhoval zrušení napadeného rozsudku Městského soudu v Praze a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Česká správa sociálního zabezpečení nepodala ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Neshledal, že by řízení před soudem bylo zmatečné nebo bylo zatížené vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé a ani neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, nebo že by šlo o případ, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Kasační stížnost není důvodná.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti je jeho úkolem primárně posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., tedy zda namítané skutečnosti spadají pod důvody upravené v označeném ustanovení.

Z důvodu, že stěžovatel žádné takové důvody neuvedl, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než za stěžovatele tento důvod, či důvody z jeho kasační stížnosti dovodit. Vzhledem k namítaným skutečnostem dovozuje Nejvyšší správní soud, že u stěžovatele přichází v úvahu stížnostní důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s.

Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých důvodů. Význam prvního důvodu, ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nesprávného posouzení právní otázky soudem, spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní závěr, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí Městského soudu v Praze však Nejvyšší správní soud neshledal. Městský soud v Praze provedl správné právní posouzení věci, se kterým se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a odkazuje na něj.

Dále je třeba se vyjádřit k dopadu dalšího důvodu pod písm. b) cit. zákonného ustanovení - došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného ustanovení („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal.

Konečně je třeba se vyjádřit i k významu posledního důvodu pod písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Po přezkoumání rozhodnutí Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že Městský soud správně vycházel ze skutkového a právního stavu, jenž existoval v době rozhodování žalovaného správního orgánu, a zabýval se výrokem napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se tak rozhodnutí Městského soudu v Praze dostatečně opírá o důvody, které opodstatňují dospět k předmětnému výroku. K posledně jmenovanému důvodu, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla - li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, což však v souzené věci rovněž nenastalo.

Ani označené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Předmětem přezkumného soudního řízení v posuzované věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, jímž byl stěžovateli odňat podle ustanovení § 56 odst. 1 zákona č. 155/95 Sb. plný invalidní důchod.

Jedním z předpokladů pro trvání nároku na dávku plného invalidního důchodu je existence plné invalidity v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 zákona č. 155/95 Sb. Proto bylo třeba zjistit, zda stěžovatel ke dni vydání napadeného rozhodnutí splňoval podmínky plné invalidity ve smyslu tohoto ustanovení, tj. zda nadále pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil nejméně 66 %, nebo zda byl schopen pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, přičemž při tomto posouzení může soud vycházet toliko z odborného lékařského posouzení.

V přezkumném soudním řízení ve věcech důchodového pojištění posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti občanů, ale též k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku.

Pokud pak z předložených odborných lékařských posudků jednoznačně plyne, že míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti nedosáhla zákonem požadovanou hranici 66 %, při které trvá nárok na plný invalidní důchod, přičemž nebyla porušena žádná ustanovení zákona, nezbyvá soudu než potvrdit rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Z obsahu spisu pro Nejvyšší správní soud zejména vyplynulo, že Posudková komise MPSV (pracoviště v Praze 2) vypracovala pro posouzení zdravotního stavu stěžovatele několik posudků. Z prvního, ze dne 21. 12. 1999, ve vztahu k souzené věci zejména vyplynulo, že míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti byla ohodnocena obdobně jako lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení (na základě jehož posudku došlo k odnětí plného invalidního důchodu a který posoudil pokles schopnosti soustavně výdělečné činnosti 45%), a to na 50 %. Následovala dvě doplnění posudku, ze dne 7. 2. 2000 a ze dne 31. 3. 2000 (ze kterých rovněž shodně vyplynulo, že stav stěžovatele je dlouhodobě dobře stabilizovaný), jež byla základem pro následně Vrchním soudem v Praze zrušený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2000.

Městský soud v Praze v dalším řízení vyžádal doplnění předchozích posudků u Posudkové komise MPSV. Z takto vyžádaného doplňujícího posudku, ze dne 19. 3. 2001, pak vyplynulo, že jednání posudkové komise se účastnil i odborný lékař (internista), stejně tak byla provedena i konzultace s MUDr. P. z odd. srdeční chirurgie FN M. Posudková komise si vyžádala i dokumentaci ošetřující lékařky - internistky MUDr. B. Z posudku ve vztahu k souzené věci pak zejména vyplynulo, že s ohledem na všechny nálezy a zkoumané skutečnosti, včetně všech kardiologických nálezů a i včetně koronografie, se komise nepřiklonila k horní hranici hodnocení v rámci kap. IX., odd. A, pol. 9., písm. b) vyhl. č. 284/95 Sb., v tehdy platném znění, a v rozmezí 35 - 60 % zvolila hodnotu 50 %, tedy zvolila hodnotu nedosahující úrovně pro plnou invaliditu. Doplnila, že k vyššímu hodnocení v rámci daného rozpětí z hlediska ostatních zdravotních postižení nebyl shledán důvod, protože porucha metabolismu tuku byla dobře kompenzována léčbou a neprojevovala se žádnými dalšími zdravotními komplikacemi. Objektivně ani subjektivně nebyly uváděny obtíže po operaci levé ledviny pro kaménky, kaménky ve žlučníku nezpůsobovaly dle dokumentace ani koliky a nejsou rozhodně důvodem k vyššímu hodnocení. Ani z hlediska kvalifikačního potenciálu, kterým se komise rovněž zabývala, neshledala důvod k vyššímu hodnocení.

Městský soud v Praze vyžádal i posudek od Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví v Praze; posudek zpracoval kolektiv znalců. Z tohoto posudku, ze dne 6. 5. 2003 (ve kterém bylo obsáhle citováno z dokumentace, která je založena v posudkovém a soudním spisu, stejně tak v něm byly citovány i jednotlivé lékařské nálezy včetně lékařských nálezů podaných po době rozhodné, tj. po vydání přezkoumávaného rozhodnutí a bylo provedeno celkové shrnutí), zejména vyplynulo, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav stěžovatele byl vyvolán ischemickou chorobou srdeční se syndromem námahové angíny pectoris. Stav po operaci byl podřazen postižení uvedenému v kapitole „XV. odd. A., položka 9, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/95 Sb.“, a konstatoval, že léčbou došlo k významné stabilizaci zdravotního stavu. V dalším se posudek ztotožňoval s posudkem Posudkové komise MPSV ze dne 21. 12. 1999 a jeho následnými doplněními (viz výše). Při nařízeném ústním jednání Městského soudu v Praze, dne 25. 6. 2003 byl vyslechnut zástupce znaleckého kolektivu, který vedle vyjádření se i k připomínkám stěžovatele dále uvedl, že při zpracování posudku došlo *k chybě v psaní* a správně má být, že stav po operaci odpovídá postižení uvedenému v kapitole „IX. oddíl A., položka 9, písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/95 Sb.“.

Jak tedy vyplynulo z posudkového a soudního spisu, ani z jednoho odborného posudku, a to ani z posudku, který byl zpracován kolektivem znalců, s jehož ustanovením vyslovil souhlas i stěžovatel, nevyplývalo, že by pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti činil nejméně 66 %, nebo, že by stěžovatel byl schopen pro zdravotní postižení vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. Z uvedených důvodů tedy vyplynulo, že stěžovatel nesplňoval podmínky pro ponechání plné invalidity.

Městskému soudu v Praze, na základě těchto závěrů, a to i po posouzení námitek stěžovatele, nezbylo než dovést, že stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, to je k datu 2. 8. 1999, nesplňoval podmínky plné invalidity uvedené v ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a jeho nárok na plný invalidní důchod proto zanikl. S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

S odkazem na výše uvedené pak Nejvyšší správní soud posuzoval námitky stěžovatele, avšak neshledal, že by došlo k naplnění označených důvodů pro podání kasační stížnosti. Výslovně pak Nejvyšší správní soud k námitce, že doplnění řízení (posudků) neodstranilo pochybnosti o dobré stabilizaci zdravotního stavu a poklesu míry jeho pracovní schopnosti, jak to uložil odvolací soud, uvádí, že ze všech posudků, a to i posudku vypracovaného znaleckým kolektivem, vyplynulo, že u stěžovatele došlo ke stabilizaci zdravotního stavu a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatele nedosáhla požadované úrovně pro přiznání plného invalidního důchodu. Ostatně i nejvyšší hodnocení zdravotního stavu stěžovatele v rámci kap. IX., odd. A, pol. 9., písm. b) přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/95 Sb., v tehdy platném znění, by mohlo dosáhnout toliko hranice 60 %, nikoliv hranice, při které vzniká či zůstává zachována plná invalidita.

K námitce, že posudek znaleckého kolektivu neobsahuje náležitosti stanovené zákonem o znalcích (kulaté razítko se státním znakem a s evidenčním číslem) a nelze jej hodnotit jako důkaz, Nejvyšší správní soud uvádí, že sám stěžovatel se nejprve souhlasně vyjádřil k tomu, aby byl tento posudek vyhotoven, poté při jednání Městského soudu v Praze dne 25. 6. 2003 vznesl proti tomuto posudku „pouze námitky k jeho kvalitě s tím, že v něm nebyly zhodnoceny všechny lékařské zprávy“, a nyní následně namítá „absenci zákonných náležitostí“ tohoto posudku. I za této situace je Nejvyšší správní soud názoru, že vzhledem k tomu, že šlo o odstranitelnou vadu ve vyhotovení posudku, a zástupce znaleckého kolektivu

(MUDr. Jan B., vedoucí katedry posudkového lékařství IPVZ, jenž posudek také podepsal) se účastnil jednání u soudu a obsah předmětného posudku zde rekapituloval, Městský soud v Praze k obsahu tohoto posudku jako odborného podkladu přihlédnout mohl a ve spojení s posudky předchozími tak měl dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Mimo tento podklad vycházel z několika stejně vyznívajících posudků Posudkové komise MPSV (pracoviště P. 2), ze kterých stejně tak nevyplýnul závěr, že by u stěžovatele míra poklesu schopnosti soustavně výdělečné činnosti dosáhla hranice pro ponechání plné invalidity.

Pokud stěžovatel namítá, že posudky nebraly v potaz doporučení odvolacího soudu, který poukazoval na absenci závěrů zátěžového testu, a nevzaly v potaz zprávu odd. nukleární medicíny nemocnice na Homolce, které vyvracejí závěr o dobré stabilizaci zdravotního stavu stěžovatele, Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel se mýlí, neboť k těmto otázkám se vyjadřuje posudek Institutu postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví na str. 8.

I v další (toliko obecně formulované) námitce - posudek byl sestaven pouze z vybraných písemných podkladů, bez současného vyšetření stěžovatele, nebyl hodnocen skutečný stav za celé rozhodné období, resp. lékaři, či znalci do svých posudků zahrnuli jen ty informace vyznívající ve prospěch žalovaného správního orgánu, a namítl, že je zde určitá pochybnost o nepodjatosti vůči stěžovateli - Nejvyšší správní soud uvádí, že dle jeho názoru byly posudky zpracovány objektivně, vycházely z úplně a skutečně zjištěného zdravotního stavu stěžovatele a s ním souvisejících relevantních informací, a proto stěžovateli v těchto námitkách nepřisvědčil. K tomu nutno dodat, že znalecký kolektiv vycházel mimo jiné i z vyšetření MUDr. F. v Nemocnici na H. ze dne 12. 4. 2001, tedy z doby po vydání napadeného rozhodnutí. Uvedené vyšetření považoval za vyšetření na špičkovém pracovišti s tím, že i podle tohoto vyšetření jde u stěžovatele o posudkově významnou stabilizaci zdravotního stavu. Za této situace podle názoru Nejvyššího správního soudu nebylo nezbytné osobní vyšetření stěžovatele kolektivem znalců, zvláště když, jak je shora uvedeno, byl pro posouzení věci rozhodující zdravotní stav a dochovaná pracovní schopnost stěžovatele ke dni 2. 8. 1999, tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli ani v jeho úvaze o případné podjatosti posudkových orgánů. Ostatně stěžovatel případnou neobjektivnost, či podjatost ani nijak konkrétně neodůvodnil ani nedoložil.

Namítá-li stěžovatel v kasační stížnosti současně to, že jeho nestabilizovaný zdravotní stav dokumentují též výsledky vyšetření které si nechal opakovaně provést od nezávislého lékaře dne 24. 4. 2002 a 24. 4. 2003, a že se jeho potíže začínají čím dál více zvětšovat, je třeba připomenout, že posudky, na základě nichž bylo rozhodováno, byly zpracovávány, jak shora uvedeno, především s ohledem na zdravotní stav stěžovatele v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pozdější vývoj zdravotního stavu stěžovatele má jen orientační hodnotu a sám o sobě závěry zpracovaných posudků nezpochybňuje. Je-li však stěžovatel přesvědčen o tom, že splňuje nadále podmínky plné invalidity, má možnost se nároku na tuto dávku domáhat novou žádostí, v jejímž rámci by již mohly být případné změny ve zdravotním stavu nastalé po 2. 8. 1999 zohledněny.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud dodává, že v případě odnětí plného invalidního důchodu (či částečného invalidního důchodu) je podle konstantní judikatury nezbytnou náležitostí posudků posudkových orgánů, případně znaleckého posudku IPVZ, i odůvodnění zániku invalidity spočívající ve zlepšení, popřípadě ve významné a dlouhodobé stabilizaci zdravotního stavu, anebo, při v zásadě nezměněném zdravotním stavu,

i přesvědčivé odůvodnění, v čem bylo předchozí uznání invalidity posudkově mylné (posudkový omyl).

Z výše uvedeného tedy plyne, že důvodem zániku plné invalidity nemusí být zlepšení zdravotního stavu, jak se stěžovatel v průběhu přezkumného soudního řízení domníval, ale i stabilizace zdravotního stavu, jejíž existence však musí být přesvědčivě odůvodněna. Přezkumné soudní řízení v posuzované věci tomuto požadavku dostalo. V tomto směru je třeba poukázat na posudek Posudkové komise MPSV (pracoviště v P. 2) ze dne 19. 3. 2001, kde je stabilizace zdravotního stavu stěžovatele vyčerpávajícím způsobem popsána a odůvodněna. Závěr o stabilizaci zdravotního stavu je pak uveden a odůvodněn i ve znaleckém posudku, takže důvod zániku plné invalidity pak nezpochybnil ani Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud se zabýval i dalšími tvrzeními stěžovatele uvedenými v kasační stížnosti, avšak neshledal, že by na jejich základě došlo k naplnění označených důvodů.

Z procesní opatrnosti se Nejvyšší správní soud v relevanci ke všem námitkám a tvrzením stěžovatele v kasační stížnosti zabýval i naplněním zbývajících, nedovolených stížnostních důvodů, avšak neshledal ani jejich naplnění.

Nejvyšší správní soud po celkovém přezkoumání a posouzení napadeného rozsudku, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, uzavírá, že v hodnocení a závěru Městského soudu v Praze, který dovedl, že stěžovatel ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, to je k datu 2. 8. 1999, podmínky plné invalidity uvedené v ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nadále nespĺňoval a jeho nárok na plný invalidní důchod v důsledku tohoto zanikl, neshledal pochybení a s tímto závěrem Městského soudu v Praze se ztotožňuje.

Z důvodu, že Nejvyšší správní soud neshledal ani jeden ze zákonných důvodů kasační stížnosti (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první a odst. 2 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a správnímu orgánu nárok na náhradu nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění nenáleží.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu

